

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

PIERRE LUNEL: MESTO UPANJA PETRA OPEKE

Podatki o knjigi

- Naslov: Mesto upanja Petra Opeke
- Avtor: Pierre Lunel
- Predgovor: Peter Opeka CM
- Prevajalec: dr. Drago Karl Ocvirk
- Fotografije: Rijasolo
- Urednica: Tadeja Petrovčič Jerina
- Velikost: 190 mm x 260 mm
- Vezava: mehka
- Število strani: 188
- Število fotografij: 113
- ISBN 978-961-278-433-1
- Cena: 23,50 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2019

Trideset let delovanja združenja Akamasoa

Peter Opeka CM na Madagaskarju že več kot štirideset let dela z najrevnejšimi. Z njimi je leta 1989 ustanovil združenje AKAMASOA – DOBRI PRIJATELJI. Iz odlagališča odpadkov je zraslo mesto upanja, v katerem več kot 25.000 ljudi živi skupaj kakor bratje in sestre. To ljudstvo ima glasove in obraze. Pierre Lunel, ki že več let zvesto spremlja in popisuje delovanje Petra Opeke, se je srečal s tamkajšnjimi ženskami in moškimi. S svojim spoštovanjem si je pridobil njihovo zaupanje in prisluhnil je njihovim zgodbam. Te so pogosto neprijetne; v njih se prepletajo trpljenje, veselje, rane, uspehi, padci in vstajenja.

Neny, Jacqueline, Ratrata, Felana, gospodična Bao, Zô, Suzanne in drugi so izkusili skrajno revščino: zaradi zaplate zemlje, ki jim ni več nudila preživetja; ciklona, ki jim je odpilnil dom; nasilnega in zapitega moža, ki je zapustil ženo in otroke ... V Akamasoi so z delom v kamnolomu, v šolski menzi, kot zidarji, vodje varnosti ... ponovno odkrili svoje dostojanstvo. Njihovim otrokom so se obetali prestopništvo, mamila in prostitucija. Vendar so se tej usodnosti uprli. Danes so zdravniki, vzgojiteljice, inženirji, profesorice, socialni delavci. Pokončni ljudje!

V knjigi zbrana pričevanja razodevajo notranjo moč, s katero ljudje premagujejo trpljenje, bedo in nesrečo.

Kontakt

Uredništvo

T 01 244 36 70

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

O avtorjih

Pierre Lunel (1947) je bil visoki uradnik več francoskih ministrstev, hkrati pa je ustvarjal tudi kot pisatelj. Dejaven je na področju humanitarnih dejavnosti, tesno je bil povezan z abbéjem Pierrom in s sestro Emmanuelle. Pri Celjski Mohorjevi je to za knjigama *Pustolovščina Pedra Opeke* (2013) in *Akamasoa – otroške sanje* (2016) že njegova tretja knjiga o delovanju misijonarja Petra Opeke in čudežu, imenovanem Akamasoa.

Rijasolo (1973) se je s fotografijo začel ukvarjati leta 2000. Na Madagaskarju deluje kot fotoreporter in dopisnik Francoske tiskovne agencije, objavlja pa tudi v tamkajšnjih dnevnikih in mednarodnih revijah. S Pierrom Lunelom je sodeloval tudi pri pripravi knjige *Akamasoa – otroške sanje* (2016). Živi in dela v Antananarivu.

Iz knjige

Maurice je voznik v Akamasoi. Ta mali človek je trden kakor skala. Nikoli ne zbolí, je zelo uslužen in neizmerno vesele narave. Odkar je leta 1993 prišel sem, je postopoma postal eden od stebrov Akamasoe. In tokrat je ta stebel izjemoma moškega spola. Odraščal je v neki vasi ob cesti proti Tamataveju v družini enajstih otrok. Oče je bil zidar. Maurice se je izučil očetovega poklica, ko ga je spremljal po gradbiščih. Ko se je družina naselila v bližini Andranitine, je njena postala prostovoljka pri znamenitem jezuitu očetu Angelu. Ta si je prizadeval lajšati trpljenje zapornikov v zaporih Tane. Ko je nekega dne izšel voznika za vse kategorije, se je javil Maurice. Nekaj časa je torej pomagal Angelu, potem pa mu je ta svetoval, naj svoje usluge ponudi lazaristu Petru, nedaleč proč.

Maurice je leta 1993 to tudi storil. Oče Peter mu je določil preizkusno dobo za tovrstnega voznika in ga, ker je bil z njim zadovoljen, zaposlil. Tako se je pridružil akamasojki pustolovščini. Maurice je dolgo časa povsem ustrežalo, da je živel v divjem zakonu z neko Philomeno, ki mu je rodila tri otroke. Nazadnje pa se je odločil, da zvezo uredi. Otroci so bili že odrasli. Najstarejša, Juliana, je bila poročena. Drugorojen je bil tuk pred poroko, potem ko je pri devetindvajsetih diplomiral kot bolničar anesteziist. Najmlajša, dvajsetletnica, pa je ravno končevala študij računalništva. Maurice je srečen voznik, oče in mladi. Akamasoa je postala njegova druga družina. Gotovo je med tistimi, ki tako kakor gospodična Bao in še nekaj drugih najbolje poznajo grozljive

težave, s katerimi se srečujejo ljudje – nadlogo mami in alkoholca: »Jasno, najteže je spremeniti slabe navade.« mi zaupa. »Večina tukajšnjih staršev ni nikoli hodila v šolo, razumete? Zato zelo težko vzgajajo svoje otroke. Sami nikesar ne storijo, ampak čakajo, da vse uredijo profesorji. Kako naj bi to delovalo?« »Kljub temu marsikomu uspe, da se izvele, mar ne, Maurice?« »Seveda, to drži, večina se izvele. Delež družin, ki nikakor ne napredujejo, ni večji od petih do desetih odstotkov. Od 25.000 ljudi jih ni več kakor dva tisoč, ki jim ni pomagali. Toda težava je v tem, da se vidi samo njih in da delajo ogromno škodo. Tistih, ki napredujejo, nikoli nihče ne omenja in to je narobe.«

140

141

Ta stara in nasmejana gospa ima zguban obraz in premeten pogled. Ko ji povem, da ji je ime tako kakor sestri Ludvika XIV., postane presenečena in radovedna. Francoskega kralja ne pozna, še toliko manj njegovo mlajšo sestro. Ona, Elisabeth Akamasojka, je delala v otroškem vrtcu v Tani, ko se ji je utrla misel, da bi šla potrkati na vrata očeta Petra. To je bilo čisto na začetku pustolovščine. Že davno pred tem je obiskovala uboge na Mojem griču. Njihova stiska jo je ganila in hotela jim je pomagati. Tega se je lotila tako silovito, da ni našla časa ne za poroko ne za to, da bi si osnovala družino. Zelo je energična, kar sem ugotovil, ko sem jo povprašal po razlogih za to njeno odločitev:

»Zakaj naj bi to storila? Prihajam iz družine s štirinajstimi otroki. Vsi razen mene so poročeni. Zato sem se odločila, da bom »teška varuška« vsem svojim nečakom in nečakinjam.« »Toda ali je to lahko nadomestilo za to, da bi sama imela moža in otroke?« »Seveda!« »Ali ne marate možkih, Elisabeth? Le s čim so se vam ubožčki zamerili?« »Ubožčki? Se takoj vidi, da jih ne poznate! Jaz že vem, zakaj ...« »Saj vas razumem ... Stara sestra Emmanuelle, ki sem jo dobro poznal, mi je svojo odločitev za redovniški stan vedno pojasnila takole: »Moški? Piff ... To je tako majcen!« »Glejte, z možkami se je treba ves čas ukvarjati, oni pa se nikoli ne ukvarjajo z vami. Raje imajo steklenico in mlado

ženske. Pa še leni so za povrh!« »Šmenta, Elisabeth! Ste pa zelo direktni, kot vidim!« »Ali ni res? Kar pogledajte v Akamasoi! Kdo dela v karnioformi? Ženske. Kdo vzgaja otroke? Tudi ženske. Kdo pomaga očetu Petru? Ženske, seveda ...« »Dovolj bo, Elisabeth, saj sem razumel.« Ob takšnih stališčih je vsaj nekaj gotovo: Elisabeth je izbrala najboljšo pot zase. Pot brez možkih. Najlepše pri vsem tem pa je, da se je takšna, kakršna je, v polnosti razveto.

»Ženske nosijo Akamasoo na svojih ramah in če bo nekega dne celotno dežela rešena propada, ga bo rešena zaradi žensk.«

Peter Opeka

164

(Str. 140–141 in 164–165)